

Voorwoord

Het doet me heel veel plezier om dit fraaie boek over onze architectuur uit de periode 1940-1958 met een voorwoord te mogen openen. Ik voel me persoonlijk sterk betrokken bij dit onderwerp, want als een exponent van de late babyboomgeneratie ben ik in 1957 geboren tijdens de wederopbouw in een typisch naoorlogse wijk, een arbeiderswijk in Den Haag Zuidwest. Ik ben daar met mijn twee zonen nog eens teruggeweest. "Kijk, in zo'n portiekwoning woonde papa vroeger." Een vierkamerwoning hadden we toen, en sommige gezinnen woonden daarin met wel tien mensen. En ik vertelde dat we als het regende met al die kinderen in het portiek zaten. "Gezellig!", vonden mijn kinderen. Ik had meer iets verwacht van "Goh, dat je zo kunt wonen!". "Maar we hadden geen tuin", probeerde ik nog, "dus 's avonds gingen we voetballen in de binnentuin tussen de flats." "Ook gezellig", vonden ze. Ze hebben gelijk. Ik had een heel gelukkige jeugd in een tijd waarin het geloof in de toekomst groot was. Een tijd van de handen uit de mouwen steken, samen aanpakken. Toen was geluk heel gewoon.

De schaarste na de oorlog leidde tot typisch materiaalgebruik en bijzondere stedenbouwkundige keuzes. Dat leverde 'buitengewoon gewone' architectuur op die sober en eenvoudig moest zijn. Tegelijkertijd kenmerkt het wederopbouwerfgoed zich door een innovatief karakter: er kwamen volledig nieuwe gebouwtypes van de grond, met gebruik van nieuwe constructies en nieuwe materialen. Ook hoogbouw raakte volledig geaccepteerd.

Nu hebben we een lijst met mijlpalen en toonbeelden uit de periode 1940 tot en met 1958, vooral bedoeld als een aanzet voor bescherming en integratie van waardevol erfgoed van een vorige generatie, uit een bijzondere tijd van schaarste, maar ook van optimisme.

Laten we zorgvuldig omgaan met ons verleden. Het is onze verantwoordelijkheid dat onze recente geschiedenis ook voor de volgende generaties blijft leven.

Dr. Ronald H.A. Plasterk

Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap